

HUMORUL

Revistă ilustrată săptămânală
 Redactor: Ștefan Baciu
 ABONAMENTE:
 Un an ----- 2000
 Jumătate an ----- 1000
 Redacția și Administrația:
 Str. Carol 10, București
 Tel.: 5.90.66

Menaj pe camuflaj

de JUL

...Ne-am întâlnit pe camuflaj
 Și-am înjghebat un mic menaj.
 Ea nu vedea, eu nu vedeam
 Da'ncolo... știu că ne iubeam!
 Ne adoram, ne pipăiam
 Și pe'nțimerie ne pupam.
 Plimbându-ne pe străzi pustii
 Făceam în voce ștrengării
 Și camuflajul ne-ocrotea
 Plin de mistere, dragostea...

Mi-a spus că e din Botoșani
 Și are 16 ani
 Că-i place mult literatura
 Și c'o... distrează aventura
 Așa că eu i-am spus: — Marie!
 Ași vrea să fii a mea soție...

Și-acum... lumină s'a făcut:
 O, Doamne, grosnic m'ai bătut!
 Iubita cu trup diafan
 Are o ochi de porcelan.
 Când merge, șchioapătă divin
 Dar... doar când merge... așa... puțin,
 Incolo-i dulce și gingașe,
 Are o singură cocoșe
 Și când sublim, deschide gura
 Fi clăntăne puțin dantura...
 Incolo-i șpalbă și șoldie
 M'am ars? M'am ars! De cap să-mi fie
 Să-mi duc de atunci mortirajul.
 Arde-par focu' camuflajul!...

DESPĂRTIRE

UMBRA: — Un moment, Lili... Noi nu ne-am certat... Nu-i așa că ne vom iubi mereu?

...Trăgând sforile...

Continuăm ancheta noastră asupra proiectelor de vacanță ale vedetelor noastre.

D-I GICA PETRESCU

— Ah, eu aș vrea să-mi petrec vacanța la Paris...
— ...?

(Cântă) Parisul studentiei mele.

— Lăsați-o mai moale, mame!

— O, va să zică mă cunoașteți bine... Păcat că-i greu acum... cu hăleala... nu prea merg restaurantele.

— A, văți duc pentru mână-

Informații, indiscreții și tot ce e nou în lumea artistică

— Săți dumneavoastră ce știți...
— Plaja. Ah, să mă bronzez.

— Să vă bronzezi? Dacă nu sunt indiscret, ce înțelegeți prin „bronzare”?

— Bronzare?... așa... de culoarea... abanosului.
— Așa, așa, da! Atunci vă mai desparte o nuanță ușoară.

— Păi, vezi? Văntosom, văzusem... am plecat. (Veni, vidi, fără... vici!)

MIA APOSTOLESCU

— Mă duc, mămicule, mă duc. Nu mai pot! M'am săturat, vreau aer.

— Aer de vedetă?

— Nu! Nu sunt eu așa, potule! Pe mine, mă știți...
— Cum să nu vă știu? Toama

O nuvelă extraordinară

de IORDAN CHIBET

Nuvelistul a încercat ieri să ațeze părerea celorlalți asupra ultimei sale nuvele.

— Etou, a început el, este un băat mic de vreo 10 ani, care este dat la școală de tatăl său vitreg...

— Un moment, întrerupe unul. Nu mi se pare potrivit vârsta copilului: 10 ani. Orice copil de 10 ani merge la școală. Ineditul ar fi ca să aibă 30 de ani și să fie dat la școală.

— Un copil de 30 de ani? Mi se pare puțin exagerat. Copiii sunt până la vârsta de 15 ani. Pune și tu o vârstă acceptabilă.

— E mult 30? 20, atunci.

— Aproape că ai dreptate, înțelegi al doilea, dar nu în totul. Dece să-l dea la școală? E oribil și banal. Să-l dea mai bine la un azil de bătrâni. Gândește-te numai ce decizii grandioase îți stau la dispoziție. Pot începe așa: „Azilul sta cufundat într-o țărărie adâncă, adâncă de tot. Și afară ploua des”. Sau „tunind din greu, cu mica lădiță în spate, tânărul intră pe poarta neagră care se închise și-nștru în urma lui. Intrase în școlă tare avea să-i fie de-aci înainte leagăn, doică, scutece și mormânt”.

— E ceva, prețui cunoașterii cel mai bătrân dintre toți. Aci ar putea să se intercaleze un dialog humoristic de ceață frumusețea.

— Într-o zi micul orfan alergă grăbit și îl duceau micuțele sale pitice...

ROMANA

Independența prin Cultură